

МЕТОД ПРОЕКТІВ У ЗАРУБІЖНІЙ ПЕДАГОГІЧНІЙ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИЦІ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ

У статті розглянуто історичні аспекти становлення методу проектів у зарубіжній педагогічній теорії та практиці, виділено етапи розвитку цього методу та уточнена періодизація. Підкреслюється значна роль, яку відігравав і відіграє метод проектів у вирішенні проблеми розвитку пошуково-пізнавальних навичок студентів, формування у них уміння самостійно конструювати свої знання, бачити, формулювати і розв'язувати проблему, що розширює можливості для досягнення психологічної зрілості та сприяє успішному входженню студента у професійну діяльність. Автор висловлює думку про те, що сьогодні метод проектів вважається одним із перспективних методів навчання, тому що він створює умови для творчої самореалізації учасників навчального процесу, підвищує мотивацію для отримання знань, сприяє розвитку їхніх інтелектуальних здібностей.

Ключові слова: *етапи розвитку методу проектів, історичні аспекти становлення методу проектів у зарубіжній педагогічній теорії та практиці, метод проектів.*

Постановка проблеми. Сучасне суспільство висуває особливі вимоги до фахівця з вищою освітою, до формування його творчого дослідницького потенціалу. Формування такого стилю мислення пов'язується в педагогічній науці з використанням в освітньому процесі вузу нових технологій навчання. Зауважимо, що багато з технологій, які прийнято називати «інноваційними» в тому чи іншому форматі вже використовувалися у вітчизняній та зарубіжній системах освіти в попередні періоди, але через певні причини відходили на останній план. Через десятиліття до них повернулися знову. До таких технологій належить і метод проектів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання виникнення методу проектів у зарубіжній педагогічній науці розглядалися у працях, як вітчизняних, так і зарубіжних вчених, які досить неоднозначні у своєму тлумаченні щодо питань виникнення методу, його засновників та періодів розвитку.

Зокрема, Е.С. Полат, Н.Ю. Пахомова пов'язують народження методу проектів з ім'ям американського філософа і педагога Джона Дьюї (1859-1952 рр.), Б.М. Назаренко називає основоположником даного методу В. Кілпатріка, американські педагоги (Дж. Кнеллер, К. Гоулд, Дж. С. Холл) вважають засновником методу Р. Стімсона. За весь час існування і розвитку методу проектів про нього сказано чимало в різних концептуальних контекстах: трудового навчання (К.М. Вудворт, Н.К. Крупська, С.Т. Шацький); професійного навчання (Н.Є. Ерганова, Г. В. Рогова, Ф.М. Рабинович), диференційованого навчання (Н.П. Гузик, Е.А. Юніна, І.Е. Унт), особистісно-орієнтованого навчання (І.С. Якиманська), педагогіки співробітництва (В.Ф. Шаталова, В.А. Сухомлинський, І.П. Волков, Л.С. Виготський). Дослідження з питання історії методу проектів вели І.Г. Ворончихіна, М. Кнолль, В.Н. Стернберг та ін.

Одне з найбільш докладних на сьогоднішній день досліджень в галузі історії методу проектів, на наш погляд, було проведено В.Н. Стернбергом в дисертації «Теорія і практика методу проектів у педагогіці ХХ століття» [7].

Детальний ретроспективний аналіз виникнення і розвитку цього методу в зарубіжній педагогіці здійснений німецьким педагогом М. Кноллем. Створена ним періодизація розвитку цього методу складається з п'яти етапів: зародження методу (1590-1765 рр.); становлення (1765-1880 рр.); використання методу під час навчання ручної праці (1880-1915 рр.); переосмислення методу (1915-1965 рр.); нова хвиля його міжнародного розповсюдження (з 1965 р.) [11].

В дослідженні О. А. Пеньковських також запропонована періодизація розвитку та становлення методу проектів у зарубіжній педагогіці, яка відображає шість періодів: 1) період виникнення (кінець ХІХ- початок ХХ ст.); 2) період експериментального впровадження методу проектів у практику освіти (1914-1921 роки); 3) період інтенсивного впровадження методу проектів в практику на науковій основі (20-30-ті роки ХХ ст.); 4) період наукового замовчування (1930-1950-ті роки); 5) період відродження ідей методу проектів (з 1960 по 1990 роки); 6) префігуративний період (рос.—префігуративный) період (на рубежі ХХ-ХХІ ст.) [6].

Спираючись на створену М. Кноллем та О. А. Пеньковських періодизацію розвитку цього методу, яка розпочинається з ХІХ століття, в нашому дослідженні ми спробуємо виділити та уточнити

відповідні етапи, які характеризують становлення методу проектів у зарубіжній педагогічній теорії та практиці.

Мета статті: розглянути історичні аспекти становлення методу проектів у зарубіжній педагогічній теорії та практиці, виділити етапи розвитку цього методу, уточнити періодизацію.

Викладення основного матеріалу дослідження. Альтернативою традиційним методам навчання може бути метод проектів. Цей метод не можна назвати принципово новим, адже істинні інновації в галузі педагогіки – явище надзвичайно рідкісне. Як правило, це розгляд на новому витку педагогічних, соціальних, культурних досягнень, давно забутих педагогічних істин, які використовувалися в інших умовах. Інтерес до запровадження методу проектів у навчання то активізувався у певні періоди, то згасав. Вперше він був описаний американським психологом і педагогом Вільямом Кілпатриком у 1918 році, хоча його почали використовувати значно раніше.

Метод проектів, спершу називали "методом проблем" і пов'язували з ідеями гуманістичного напрямку в філософії і освіті, які розроблені американським філософом, психологом і педагогом Дж. Дьюї (1859-1952 .), а також його учнем В.Х. Кілпатриком (1871-1965). Метод має довгу передісторію, яка сягає своїм корінням у XVI-XVII століття (Knoll, 1991) [12].

Визначаючи сутність поняття "проект", слід зазначити, що воно вперше з'явилося у XVII-XVIII століттях і виступало синонімом словам "експеримент" у природничих науках і "розгляд справ" у юриспруденції. Пізніше, у XIX столітті були визначені ще дві моделі проектів, які використовуються і сьогодні. Перша, більш давня, модель Вудворта передбачає, що учні спочатку вивчають матеріал, набувають знань та навиків, які надалі знадобляться для конструювання проектів. Друга, більш сучасна, модель Річардса передбачає "занурення" в проблему, її фундаментальне дослідження [2].

Німецький вчений М. Кнолл, працюючи над ретроспективним аналізом методу проектів в зарубіжній педагогіці, зауважує, що виникнення феномену «проект» пов'язано з намаганням італійських архітекторів у XVI столітті професіоналізувати свою діяльність та заявити про архітектуру як про науку, зробивши її навчальною дисципліною. У Римській вищій школі мистецтв до лекційних занять додали важливий елемент – конкурс, коли кращим студентам надавали завдання по виробленню різноманітних ескізів, що давало можливість студентам розкриватися творчо, використовуючи власні можливості, мотивувало їх до навчальної діяльності. Пізніше у заснованій в 1671 році Королівській Академії Архітектури в Парижі в 1702 році оголосили конкурс будівельних планів, ескізи яких були названі проектами.

При Академії була заснована школа для навчання архітекторів, яка також проводила конкурси серед студентів, які потребували від учасників співпраці та креативності. Відповідно студенти в роботі над проектом повинні розвивати фантазію та в рамках класичної традиції, приходити до оригінального рішення.

На нашу думку перший етап розвитку методу проектів (XVI століття) , можна визначити як «Проект як засіб мотивації до навчальної діяльності».

У першій половині XVII століття задум методу проектів з Архітектурної академії у Франції розповсюджується також і на території німецькомовних країн, переважно у формі ранньої ідеї робітничої школи або у професійно-технічній освіті. Ідеї робітничої школи розглядав в своїх працях Джон Локк (1632-1704), англійський філософ, просвітитель і державний діяч. У Записці “Робітничі школи” (1696 р.) до проекту закону про бідних Джон Локк звертається до проблеми соціального значення дитячої праці. У цьому документі він запропонував створювати у кожній общині виховні заклади, призначені для дітей бідноти від 3 до 14 років, свого роду поєднання дошкільних закладів і елементарних шкіл [3].

Цей другий під етап (XVII – перша половина XIX ст.) становлення проектів, на нашу думку можна назвати «Проект як засіб масового навчання дітей різних верств населення».

З Європи метод переходить у Америку: у 1879 році при Вашингтонському університеті у Сент-Луїсі була заснована Школа ручного навчання (Manual Training School), де використовувався метод проектів.

Школярі повинні були не тільки розробляти проекти, але й виконувати їх реально в технічних майстернях, вони майстрували полиці, підсвічники, будували мотори. Учні самі відповідали за планування та реалізацію проекту, спираючись на реальні проблеми життя або професійної діяльності.

У період між 1900 та 1915 роками виникає справжній Проектний рух, який пропагандує зв'язок орієнтації на дитину і шкільну реформу. Американський філософ Джон Дьюї, пояснюючи суть даного методу, вдавався до такого простого прикладу: «Уявіть собі дівчину, яка пошила собі сукню. Якщо

вона вклала душу у свою роботу, працювала охоче, з любов'ю, самостійно зробила викрійку і придумала фасон сукні, самостійно її пошила, то це є зразок типового проекту, у власне педагогічному сенсі цього слова». Таким простим прикладом Джон Дьюї вказує на необхідність зв'язку школи з життям, особистим досвідом дитини й колективним досвідом людського суспільства. Все це - ознаки школи в якій, на його думку, основною формою організації освітнього процесу якої є проектна діяльність [10].

Надалі Вільям Кілпатрік, який працював у педагогічному коледжі при університеті Колумбія в Нью-Йорку, здійснив спробу оформлення цієї теорії у статті, опублікованій у провідному журналі американської школи педагогіки. Назва статі була досить простою – «Метод проектів». Саме він вважав проектом будь-яку діяльність з високим ступенем самостійності групи учнів, об'єднаних у певний момент спільним інтересом.

Цей етап (кінець XIX – початок XX) розвитку методу проекту ми визначили як «Проект як новітній підхід до вирішення теоретичних та практичних проблем освіти та виховання».

Розглянемо приклади сучасних моделей навчання на основі методу проектів в деяких зарубіжних країнах.

Елементи методу проектів досить широко використовувалися в експериментальних школах Європи у 20-30-х роках минулого століття. Так, зокрема, прибічники "нової школи" А. Аейлеха (Англія) були прихильниками "абсолютної свободи учнів". Школа "Ермітаж" О. Декролі (Бельгія) максимально враховувала інтереси та вподобання дитини, навчальний матеріал тісно пов'язувався з оточуючим життям учнів.

У 30-х роках XX століття у Франції, спираючись на технологію французького педагога Селестена Френе (1896-1966) «Школа успіху і радості» було засновано на ідеях гуманізму і самовідданої любові до особистості дитини, яка запропонувала оригінальне розв'язання проблеми організації життя дітей, різноманітні експерименти щодо активізації їх пізнавальної діяльності, форми і методи виховної роботи, введено часткове використання методу проектів як засобу стимулювання процесу навчання (технологія вільної праці). Дослідники зазначають, що французькі учителі застосовують технологію Френе і сьогодні і вважають, що іншого такого масового неформального і разом з тим персоніфікованого напрямку немає не лише у Франції, а й у світі. [14].

Тенденції у розвитку, запровадження методу проектів 20-30-ті роки XX століття, можна охарактеризувати як певний період і назвати його «Період широкого використання методу проектів в експериментальних школах Європи у 20-30-х роках минулого століття».

З кінця 30-тих і до кінця 50-х років минулого століття інтерес до методу проектів в педагогічній науці згасає. Як стверджує Е. А. Пеньковских, «на заході метод проектів залишився в сфері освіти, але лише у вигляді теоретичних розробок. Період втрати педагогічною наукою інтересу до проектного навчання характерний як для зарубіжної, так і для радянської школи. Мабуть, він пояснюється надмірно активним впровадженням методу проектів в практику, втомую вчителів від використання цього методу» [8]. Цей етап ми визначили, як «Згасання інтересу до методу проектів у педагогічній науці».

Пізніше, у 60-х роках минулого століття у США виникла модель навчання під назвою "Індивідуальне навчання" (Пітсбурзький університет), що охоплювала учнів початкової школи. Спільними ідеями індивідуального методу навчання та методу проектів є: подрібнення навчального матеріалу на відповідні розділи або невеличкі фрагменти; добір навчальної літератури і шкільних засобів; індивідуальна і групова робота учнів з виконання завдань; контроль педагога за наслідками роботи учня [4].

У США в 60-70-х роках було створено нову модель навчання "Школа майбутнього", де також використовувався метод проектів: заняття за індивідуальними планами (під керівництвом учителя), учням надавалося право навчатись у класі або самостійно (Оклефський коледж, Пітсбург; коледж Ітон Ереа та ін.).

Цей етап (60-і початок 70-тих років XX ст.), на нашу думку, можна назвати «Метод проектів як один із методів індивідуального навчання в США у 60-70-х роках XX століття».

У 1968 році у США були створені перші альтернативні школи. У "Педагогічній енциклопедії" за ред. Б. Мілерського, Б. Сліверського (2000 р.) представлено дещо більш розширене тлумачення: "Альтернативна школа є одним із видів навчальних закладів, організованих відповідно до різних освітніх проектів, які є альтернативними стосовно концепцій, реалізованих у школах; до альтернативних шкіл належать, серед інших, вільні школи типу Вальдорф, школи, які працюють за

освітньою системою М. Монтесорі або С. Френе, а також низка шкіл, якими керують суспільні та релігійні товариства" [13].

Автори цього типу шкіл, як і автори методу проектів, виступали проти класно-урочної системи, енциклопедизму навчальних програм, їх затеоретизованості, збільшення кількості уроків, навчальних завдань тощо. Найбільш поширеними формами навчання були бесіди, дискусії, розвивальні ігри, вправи творчого характеру. Все це нагадує ідеї, закладені в методі проектів [1].

Широкого поширення у 70-80-х роках минулого століття набули так звані «відкриті школи», навчально-виховна робота у яких передбачала тісний зв'язок з оточуючим середовищем, врахування різноманітних соціальних чинників та самоосвіта індивіда. Як і в методі проектів, навчально-виховний процес у ньому тісно пов'язаний з позакласною та позашкільною роботою.

У штаті Міннесота (США) одним із головних завдань педагогічного колективу було проголошено: перетворити навчання у радість; формувати індивідуальність дітей; розвивати активність, відповідальність, творчість, комунікабельність, самостійність. Навчальна підготовка тут здійснювалася за такими напрямками: підготовка до ділової діяльності; підготовка до суспільної діяльності; загальний культурний розвиток; формування навичок міжособистісного спілкування.

Цей етап 60-80-і роки ХХ років минулого століття у США, ми визначаємо як «Проект як спроба альтернативного навчання у США».

У 80-90-х роках минулого століття значну популярність в шкільній освіті набув проект спільного або кооперативного навчання (університети штатів Балтімора, Міннесота та Каліфорнія). Як і в методі проектів, тут виховувались такі якості учнів, як відповідальність за своє навчання і навчання інших членів групи, взаємодопомога, індивідуальна незалежність, соціальна взаємодопомога, оцінювання та перспективи поліпшення виконання завдання [4].

У німецьких педагогів є своя цілком справедлива думка щодо нових моделей, форм і методів навчання. У науковій праці "Цілісна школа" (1990) вони підкреслювали, що форми та методи навчання не можуть і не повинні продовжувати бути абсолютно новими, вони мають продовжувати і розвивати досвід активного та самостійного навчання учня [4]. Ми погоджуємося з думкою німецьких педагогів, що не слід надавати перевагу якомусь одному методу, а творчо використовувати бачення кожного з них.

На думку Ю. Г. Шихваргера, метод проектів активно і досить успішно розвивався у зарубіжній школі: у США, Великобританії, Бельгії, Ізраїлі, Фінляндії, Німеччині, Італії, Бразилії, Нідерландах і багатьох інших країнах. За даними зарубіжної педагогічної періодичної преси можна зробити висновок, що метод проектів з плином часу вдосконалювався і дедалі активніше застосовувався в навчанні школярів і студентів різних напрямків підготовки [9, с.14].

Отже, можемо зробити висновок про те, що ідеї гуманістичного підходу до освіти Дж.Дьюї, який започаткував метод проектів, знайшли широке поширення і набули великої популярності через раціонального поєднання теоретичних знань та їх практичного застосування.

Як бачимо, метод проектів активно застосовується в навчальному процесі зарубіжних країн, в цей період (80-90-і роки минулого століття), відповідно цей період можна назвати «Періодом поширення та активного застосування методу проектів у навчальному процесі країн Європи та Америки».

Розглянувши приклади сучасних моделей навчання в деяких зарубіжних країнах, варто відзначити, що метод проектів як освітня технологія має свою історію. Як стверджує В.Н. Стренберг «діаграма популярності "методу проектів" показує, що пік його популярності припав на 1920 роки. До середини століття він піддавався жорсткій критиці з боку представників традиціоналізму. І лише в 70-80-і роки в Європі, а пізніше, в 90-і роки в Росії "метод проектів" переживає свого роду ренесанс, проникаючи в усі ступені школи" [8]. Але він останнім часом тільки посилює свої позиції, займаючи чільне місце серед інших сучасних методів педагогічної теорії та практики.

На сьогодні метод проектів науковці відносять до технологій ХХІ століття, які передбачають адаптування до змінних умов життя людини постіндустріального суспільства. На початку ХХІ ст. проектна технологія навчання визнається педагогами як одна з особистісно-орієнтованих педагогічних технологій, в основі якої лежить визнання унікальної сутності кожного учня (того, хто навчається), його індивідуальності. При цьому змінюється роль викладача. Його основним завданням стає створення відповідного навчального середовища, у якому учень має можливість спиратися на свій особистісний потенціал [5].

Повернення до методу проектів сьогодні відбувається досить інтенсивно, і стає інтегрованим компонентом цілком розробленої і структурованої системи освіти. Студенти набувають досвіду вирішення реальних проблем, споглядаючи на майбутнє самостійне життя, які проектують у навчанні.

Як бачимо, пошук раціонального поєднання теоретичних знань та їх практичного застосування для вирішення конкретних проблем зробив цей метод популярним. Його широко застосовують у навчальних закладах США, Англії, Німеччини, Нідерландів та ін.

Отже сучасний стан розвитку методу проектів ми визначили як «Метод проектів як одна із сучасних світових педагогічних технологій».

Визнаючи педагогічну цінність проектування і рекомендуючи його застосування у підготовці фахівців соціальної сфери, слід пам'ятати, що проектування – це лише засіб, а не мета. Його не варто абсолютизувати, розглядати як єдиний або навіть як основний метод навчання. Засобами проектування потрібно не лише готувати студентів до соціальних змін, а й вчити відчувати ці зміни, і використовувати їх на благо клієнтів.

Підготовка фахівців із соціальної роботи повинна базуватися на прогнозуванні зазначених тенденцій і проектуванні змісту, методів та форм навчання, адекватних прогнозованим проблемам і потребам суспільства. Врахування цих вимог суттєво підвищить якість підготовки, а звідси – якість соціальної роботи, яку здійснюватимуть фахівці. Професіоналізм та швидкість входження фахівця у професійне середовище напряду залежать не лише від його знань, умінь та навичок, а й від підготовленості до діяльності в умовах соціальних зрушень, здатності до проектування та впровадження соціальних інновацій.

Висновки

Короткий аналіз історичних аспектів становлення методу проектів у зарубіжній педагогічній теорії та практиці дозволив зробити висновки про те, що він спрямований на розвиток пошуково-пізнавальних навичок студентів, формування у них умінь самостійно конструювати свої знання, умінь орієнтуватися в інформаційному просторі, бачити, формулювати і розв'язувати проблему.

Нами виділено наступні етапи розвитку методу проектів у зарубіжній педагогічній теорії та практиці: 1) «Проект як засіб мотивації до навчальної діяльності» (XVI століття), 2) «Проект як засіб масового навчання дітей різних верств населення» (XVII – перша половина XIX ст.), 3) «Проект як новітній підхід до вирішення теоретичних та практичних проблем освіти та виховання» (кінець XIX – початок XX), 4) «Період широкого використання методу проектів в експериментальних школах Європи у 20-30-х роках минулого століття» (20-30-х роки XX століття); 5) «Згасання інтересу до методу проектів у педагогічній науці» (з кінця 30-х до кінця 50-х років XX ст.); 6) «Метод проектів як один із методів індивідуального навчання в США у 60-70-х роках XX століття» (60-і початок 70-х років XX ст.); 7) «Проект як спроба альтернативного навчання у США». (60-80-і роки XX століття); 8) «Період поширення та активного застосування методу проектів у у навчальному процесі країн Європи та Америки» (80-90-і роки XX століття); 9) «Метод проектів як одна із сучасних світових педагогічних технологій» (початок XXI століття).

Список використаних джерел:

1. *Ветрова І. М.* Розвиток альтернативної середньої освіти у США (друга половина XX століття) : автореф. Дис. на здобуття наук. Ступеня канд. пед. наук.: спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» / І.М. Ветрова. — Київ, 2008. — 20с.
2. *Курицина В. Н.* Метод проектов: вчера, сегодня, завтра // Образовательная технология как система, объединяющая теорию, практику и искусство. — Воронеж: ВГПУ, 2000. — С.59—63.
3. *Локк Д.* Мысли о воспитании // Хрестоматия по истории зарубежной педагогики. М.: Просвещение, 1981. С. 163-194.
4. *Мельниченко Б.* Метод проектів за рубежом: минуле і сучасне. // Метод проектів: традиції, перспективи, життєві результати. Практико-орієнтований збірник. – К. : Департамент, 2003. – С. 133–136.
5. *Огієнко О. І.* Тенденції розвитку проектної технології у зарубіжній педагогіці XX століття [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://khnu.km.ua/root/res/2-7001-15.pdf>
6. *Пеньковских Е. А.* Метод проектов в отечественной и зарубежной педагогической теории и практике (на основе сравнительного анализа): автореф. ... канд. пед. наук: 13 00 01/ Е.А.Пеньковских, Екатеринбург, 2007.– 28 с.

7. *Стернберг В. Н.* Теория и практика «метода проектов» в педагогике XX века: дис. ... канд. пед. наук. 13.00.01/ Стернберг Вера Николаевна.– Владимир., 2002.–198 с.

8. *Стернберг, В. Н.* Теория и практика "метода проектов" в педагогике XX века / Стернберг В. Н. – автореферат к дисс. – Рязань, 2003. – [Электронный ресурс]:Режим доступа:<http://nauka-pedagogika.com/pedagogika-13-00-01/dissertaciya-teoriya-i-praktika-metoda-proektov-v-pedagogike-xx-veka>

9. *Шихваргер, Ю. Г.* Метод проектов в профессиональном обучении педагогов: монография / Ю. Г. Шихваргер. – Новосибирск: Изд. НГПУ, 2013. – 142 с. – С.14

10. *Dewey J.* Experience in Education. The latter works of J. Dewey. Carbondale: Southern Illinois University Press, 1938. Vol.13. – 64 p. S.56

11. *Knoll M.* The project method: Its vocational education origin and international development / M.Knoll // Journal of Industrial Teacher Education.- 1997.-Vol.34/3 // <http://scholar.lib.vt.edu/ejournals/JINE#34n3/Knoll.html>

12. *Knoll, M.:* Europa - nicht Amerika. Zum Ursprung der Projektmethode in der Paedagogik, 1702-1875. In: Paedagogische Rundschau 44 (1991), S. 41.58).

13. *Milerski B.* Pedagogika. Leksykon PWN / Bogusław Śliwerski, Bogusław Milerski. – Warszawa : Wyd. Naukowe PWN, 2000. – 284 s.

14. *Frémy D., Frémy M.* Quid 2005. Tout sur tout, tout de suite. – Paris: Laffont, 2005. – 2190 p.

Л. Д. Довгополова

МЕТОД ПРОЕКТОВ В ЗАРУБЕЖНОЙ ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ ТЕОРИИ И ПРАКТИКЕ: ИСТОРИЧЕСКИЙ АСПЕКТ

Резюме. В статье рассмотрены исторические аспекты становления метода проектов в зарубежной педагогической теории и практике, выделены этапы развития этого метода и уточнена периодизация. Подчеркивается значительная роль, которую играл и играет метод проектов в решении проблемы развития поисково-познавательных навыков студентов, формирование у них умения самостоятельно конструировать свои знания, видеть, формулировать и решать, что расширяет возможности для достижения психологической зрелости и способствует успешному вхождению студента в профессиональную деятельность. Автор высказывает мнение о том, что сегодня метод проектов считается одним из перспективных методов обучения, так как он создает условия для творческой самореализации участников учебного процесса, повышает мотивацию к получению знаний, способствует развитию их интеллектуальных способностей.

Ключевые слова: этапы развития метода проектов, исторические аспекты становления метода проектов в зарубежной педагогической теории и практике, метод проектов.

L. D. Dovhopolova

METHOD OF PROJECTS IN FOREIGN PEDAGOGICAL THEORY AND PRACTICE: HISTORICAL ASPECT

Summary. The article deals with historical aspects of the project method formation in foreign pedagogical theory and practice, with emphasis on the stages of development of this method and refined periodization. In the article significant role of the project method in solving the problem of search and cognitive skills of students, forming their ability to construct their own knowledge, to see, formulate and solve a problem, that extends their abilities to achieve psychological maturity and promote successful entry into professional activities, is stressed. The author expresses his opinion that today the method of projects is one of promising methods of teaching, because it creates conditions for creative self-actualization of participants of educational process, increases their motivation to gain knowledge, contributes to the development of their intellectual abilities.

Keywords: stages of the project method, historical aspects of the formation method of projects in foreign pedagogical theory and practice, project method.